

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392204944.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Hvad nu de andre Dreng angik, havde Tue lidt efter lidt forsonet sig med dem. De var i Virkeligheden ikke så slemme, som han havde troet. Han fandt dem ikke mere så stødende rå som før, ja, han kunde endog med Iver deltage i deres voldsomme Lege i blussende Følelse af sin nye Styrke. Han kunde give sig til at råbe og skriges ligesom de andre, blot for at skaffe Luft for al den Kraft, der pressede på. Men endnu glemte han dog ikke, selv når han allermest var Dreng mellem Dreng, at en Gang havde han levet et andet Liv, et renere og finere end dette; der blev stedse et drømmende Vemod tilbage i hans Sind efter alt det tabte. Men tillige et vist Hovmod, og han kunde være så kammeratlig, han vilde, mod de andre, han følte sig dog stedse som Patricieren blandt Plebejere, selv over for Sigurd kunde denne Følelse gribe ham, og han kunde i bitre Stunder spørge sig selv, om Vennen nu virkelig også var alt det værd, han havde ofret for ham, om han var det høje Væsen, den strålende Heros, han havde digtet ham til, eller om han i Grunden kun var en ganske almindelig Dreng; om det ikke blot var hans Skønhed og selvsikre Styrke, der havde bedåret hans svage, bøjede Sind. Og han kunde betragte ham med et eget, koldt iagttagende Blik. Men når så Sigurd dansede omkring ham med sine spillende Øjne og sine små Jubelskrig, glemte han det helt igen for at stirre tilbedende på sin Guddom, på ny betaget.